p̄ris febrib' laborarent. diſcūbētib'
apud eam diſcipulis dixit ad eum
Tit'. Cū oēs a te ſanent̄ īfirmi cur
petronillam iacere ꝑmittis. Cui pe
tr'. Quia ſic ei expedit. Verū tn̄ ne
īputet̄ īpoſſibilitas ſanitatis eius
meis ſmōib' excuſari ait ad illam.
Surge petronilla velocit̄ ⁊ miſtra
nobis. Que ſtatī ſanata ſurrexit et
eis miſtrauit. Cōpleto āt miſterio
dixit ei petr'. Petronilla redi in le/
ctū tuū. Que ſtatim rediit ⁊ vt ꝑus
febrib' laborāe cepit. At vbi in dei
amore cepit eſſe ꝑfecta. eam ꝑfecte
ſanauit. Comes igitur Flace' ad
eā venit. vt ipam ꝓꝑt ei' pulcritudi
nē accipēt ī vxorē. Cui illa rn̄dit. Si
me ī vxorē hēre deſideras iube ad
me ꝟgines veniē. q̄ me vſq3 ad do
mū tuā debeāt aſſociare. Quas cū
ille pararet petronilla ieiuniis et o
rationibus inſiſtē cepit. Et corpus
dn̄i ſuſcipiēs. ac in lecto ſe reclinās
poſt triduū ad dn̄z migrauit. Flac
c' āt deluſuz ſe vidēs ad Feliculā
ſociam petronille ſe ꝯuertit. Et vt
aut ſibi nubēt. aut ydolis īmolaēt
p̄cepit. Qđ cū illa vtrūq3 renueret
p̄fect' eā vii. dieb' ſine cibo ⁊ potu
in carcere eā eē fecit ac poſtmodū
in eculeo tortā occidit. ac ei' corp'
in cloacā ꝓiecit. Qđ tn̄ ſcūs Nyco
dem' eleuās ſepeliuit. Vn̄ a flacco
comite Nycodem' accerſit̄ ⁊ ſacri
ficare renuēs plūbatis cedit̄ ⁊ ī ty
berim ei' corp' ꝓiicit̄ ſed a iuſtino
eius clerico leuat̄ ⁊ honorifice ſepe
litur. ¶ De ſancto Eraſmo le
gendam quere in fine

¶ De ſancto petro exorciſta

Petr' exorciſta dū ab arche
mio in carcere detineretur
⁊ p̄dci archemii filia a de
mone vexaret̄ ⁊ ob hoc a p̄re ſepi'
plāgeret̄. dixit ei petr' ꝙ ſi in xp̄m
crederet ſtatī filia ei' ſanitatē r̄cipe
ret. Cui archemius. Miror q̄ rōe de
us tu' filiā meā liberare poterit q̄
te tanta pro eo pacientē liberare n̄
valet? Cui petr'. Potēs q̄dem eſt
de' me' eripe me. ſed vult vt ꝑ paſ
ſionē trāſitoriā perueniam' ad glo
riā ſēpiternā. Cui archemi'. Si me
ſuper te cathenas duplicāte deus
tu' liberauerit ⁊ filiam meā libera
uerit ꝓtinus in ip̄m credā. Qđ cū
factū fuiſſet ſcs̄ petr' cādidis veſti
b' indut' ⁊ tenēs ſignū crucis eidē
apparuit ⁊ ille ſe pedib' eius ꝓſtra
uit ⁊ filia eius ſanata eſt. Ipe q3 cū
tota domo ſua baptiſma ſuſcepit.
ꝑmiſit q3 aliis incarceratis ꝙ exirēt
liberi q̄cūq3 vellent fieri xp̄iani. Mul
tis q3 aliis credentib' a beato mar
cellino p̄ſbitero baptizantur. Qđ
audiens prefectus omnes incarce
ratos ad ſe adduci p̄cepit. Quos
archemius ꝯuocans et man' eoꝝ
deoſculans dixit. Ut ſi quis vellz
venire ad martirium veniret intre
pidus etſi q̄s nollet abiret illeſus.
Cōꝑto āt iudice ꝙ marcellin' ⁊ pe
trus eos baptizaſſet ip̄os accerſi
uit et eos ſeꝑatim in carcere reclu
ſit. Marcellinus quidē nud' ſuꝑ vi
trū fractum proſternit̄. ⁊ ei lumē ⁊
aqua negatur. Petrus vero in car
cere alio ī artiſſimo cippo ꝯſtringi
tur. Angel' āt dn̄i marcellinū idu
ens ⁊ ſoluēs ip̄m cū petro ī domo

archemiū restituit vt vij. diebus po pulū ↄfortarent et postea se iudici pn̄tarent. p̄cepit Cum ergo p̄fect⁹ eos in carcere non inuenisset accer situm archemium. et sacrificare no lētem in cripta cū vxore sua viuos obrui iussit Qđ sc̄i marcellin⁹ ⁊ pe trus audientes illuc venerunt ⁊ in illa cripta sc̄s marcellin⁹ xp̄ianis se ꝓtegentib⁹ missam celebrauit Di xerūt q₃ sancti ad incredulos Ecce archemiū potuissem⁹ liberaē ⁊ nos abscondere sed neutꝝ volum⁹ fa cere Tūc irati gentiles archemiu₃ gladio necauerunt. matrē ꝯo cum filia lapidib⁹ obruerūt Marcellinū aūt ⁊ petrū ad insulā nigrā q̄ nūc candida ꝓpter eorum martiriū vo catur decollauerūt tp̄e diocletiani qui cepit āno dn̄i cclxxxvij. Quoꝝ animas vestib⁹ splēdidis et gēmis indutas ab angelis in celum defer ri spiculator noīe Dorothe⁹ vidit vnde et xp̄ian⁹ effect⁹ postmodu₃ in pace requieuit

De noībus sanctoꝛu₃ Primi et Feliciani

PRim⁹ q̄i sūmus ⁊ magnus Felician⁹ q̄si felix an⁹ id ē felix senex Jlle eni dicit̄ sū mus siue magnus dignitate ꝓpter martirij ꝑpessiōem. ptāte ꝓpt̄ mira culoꝝ opatiōem. sanctitate ꝓpter vite pfectiōem. felicitate ꝓpt̄ glīo sam fruitiōe₃ Jste āt felix đr senex non solū ꝓpter temporis antiq̄ta tem sed etiam ꝓpter reuerentie di gnitatem. ꝓpter sapientie maturi tatem. ꝓpter moꝛum grauitatem.

De sanctis Primo et Feliciano

PRim⁹ et Felician⁹ apud dyocletianū ⁊ Maximianū a temploꝛū pontificib⁹ ac cusant̄ q̄ nisi eos sacrificaē fecerit nulla a dijs beneficia obtinere va lebunt Jussu igitur impatoꝝ i car cere recludunt̄ sed ab angelo solu ti postmodum iterum impatoꝛib⁹ pn̄tantur Qui cum in fide firmi ꝑ sisterēt crudeliter laniati sepantur abinuicem Dixit q₃ preses Felicia no vt sue senectuti ↄsuleret ⁊ dijs i molaret Cui felician⁹ Ecce iā lxxx ānos habeo ⁊ xxx. āni sunt exquo veritatem agnoui et elegi deo ſui re. qui me potest de tuis manibus liberare Tūc iussit eū p̄ses ligari ⁊ clauos in manib⁹ et pedib⁹ affigi. ei q₃ dixit Tā diu toꝛs⁹ eris donec nob̄ ↄsenseris Qui dum leto vultu ꝑsisteret. eum ibidē toꝛq̄ri iussit. et triduo nihil penitus ministrari P⁹ hoc sc̄m Primū adduci fecit. ei q₃ dixit Ecce frater tu⁹ impatoꝛū de cretis ↄsensit ⁊ ob h̄ magn⁹ in pa lacio venerat̄ Tu ergo similit̄ age Cui ille Lic₃ diaboli fili⁹ scis verū tn̄ in ꝑte dixisti q₃ frat̄ me⁹ impato ris celestis decreto ↄsensit Tūc ira tus p̄ses iussit facib⁹ latera eius i cendi ⁊ plūbum buliēs in os eius infūdi. cernēte feliciano vt sic terre ri posset Jpe āt plūbū tanq̄₃ aquā frigidā suauiter bibit Tūc p̄ses ira tus duos leones ad eos mitti pre cepit Qui statim ad eoꝛum pedes se ꝓiecerūt. et tanq̄₃ agni mansue ti coꝛā eis steterunt Rursus vrsos